

„MAGYARORSZÁGON A DIGITALIZÁCIÓ NAGY UTAZÁSA MÉG CSAK MOST KEZDŐDIK”

Interjú Taira-Julia Lammival,
az ABB Hungary Kft.
vezérigazgatójával

Szeptemberben volt egy éve, hogy az ABB Hungary Kft. vezérigazgatói székébe új vezető érkezett: a finn Taira-Julia Lammi, aki már húsz éve a vállalat dolgozója. A világ egyik meghatározó technológiai cégének hazai vezetőjeként keresetlen természetességgel beszél a férjével hozott közös döntéseikről, a munkacsalád egyensúlyról vagy akár arról is, mit gondol a nukleáris energiáról.

// GyártásTrend: Sokat dolgozik?

T.-J. L.: Általában reggel hét után már az irodában vagyok, és időnként előfordul, hogy négykor elmegyek – például csütörtökönként zumbázni –, de olyan is van, hogy későn végzek. A legfontosabb, hogy amikor itt vagyok, dolgozom, és a munkára koncentrálok. Nem fecsegek és kávézgatok, a teendőimre fókuszálok.

Cserébe otthon kizárólag a családra figyelek. Soha nem küldök például e-mailt hétvégén a munkatársaknak. Ezzel azt szeretném üzeni nekik, hogy ezt az időt szenteljük ők is a családjuknak. Nekem ez a filozófiám.

// GyT.: A világ egyik vezető technológiai cégeként szerteágazó területekkel foglalkoznak. Hogyan lehetséges képben lenni minden újdonsággal, a technológiákkal, fejlesztésekkel, főleg úgy, hogy a leggyorsabban fejlődő iparágban dolgoznak?

T.-J. L.: Valóban hatalmas portfólióval rendelkezik a vállalat, azonban senki sem szakértője minden területnek. Az egyes divíziók gondoskodnak arról, hogy rengeteg oktatóanyag legyen elérhető kinek-kinek a maga területéről, webináriumokat szerveznek, amelyek online elérhetők mindenki számára. A maga szakterületén mindenki szakít időt arra, hogy ezeket elsajátítsa, képben legyen. Ahhoz, hogy naprakész legyek, jó lehetőségnek tartom, ha találkozhatok az értékesítőinkkel, ők ugyanis remekül ismerik a termékeket, illetve az ügyfelekkel való találkozásból is rengeteget lehet tanulni, mert megismerhetem a problémáikat.

// GyT.: Milyennek ítéli meg a hazai helyzetet az ipari digitalizáció szempontjából? Ön szerint hol tartunk a folyamatban?

T.-J. L.: Magyarországon jelenleg sok vita, beszélgetés zajlik a digitalizáció kapcsán, a piac minden szereplője részéről és kormányzati oldalról is. Az azonban tény, hogy a digitalizáció már nemcsak kopogtat, hanem itt van a szobában. Egyes cégek már komoly haladást értek el ebben, mások még küzdenek a féltelmeikkel, vagy nem állnak készen az ezzel járó lépésekre. Nekik is igyekszünk segíteni; nagy szerepük van ebben az értékesítőinknek, akiket folyamatosan képzünk a tekintetben, hogy megfelelő válaszokat tudjanak adni azoknak, akik még a felkészülésnél tartanak. Azt hiszem, Magyarország abban a fázisban van, amikor nagy érdeklődés övezi ezt a területet, de az „utazás” még csak most kezdődik.

// GyT.: Ma ritkaság, hogy hosszú éveken át egyetlen vállalatnál dolgozva lesz valakiből vezető, ön mégis ezt az utat járja. Hogyan alakult így a karrierje?

T.-J. L.: Az igazság az, hogy sosem terveztem, hogy egyetlen cégnél futok be karriert, végül mégis így alakult. Finnországban, a Tam-

perei Műszaki Egyetemen diplomáztam 1998-ban, és rögtön ezt követően szereztem az első állandó munkámat: az ABB-nél lettem minőségügyi menedzser. Nagyon szerettem ezt a pozíciót, azzal együtt, hogy komoly felelősséggel járt már a kezdetektől. Remek kollégák vettek körül, és szerencsés voltam abban is, hogy nagyon sok dolgot kipróbálhattam ebben a munkakörben. Akkoriban ez az egység viszonylag kicsinek számított, és egy idő után azt éreztem, hogy már sokat tudok a területről.

Ekkor megkerestem az akkori vezetőmet, és kimentem Kínába hat hónapra, ahol egy gyakornoki program keretében egy teljesen más munkakörben próbálhattam ki magam; a beszerzés területén dolgoztam. Ezt keletről visszatérve is folytattam, mígnem ismét egy teljesen új feladatba ugorhattam fejest; a kutatás-fejlesztés területére kerültem. Így pályáztam meg egy olyan állást is, amely végül meghatározó szerepet kapott

// NEKEM NEM VOLT SEMMILYEN ROSSZ ÉLMÉNYEM, SŐT AZT TAPASZTALTAM, HOGY BIZONYOS HELYZETEKBE ELŐNYT JELENTETT, HOGY NŐ VAGYOK – EZ A MAGYARORSZÁGI TARTÓZKODÁSOMRA IS IGAZ. //

a karrieremben: nyolc évig dolgoztam az Operációs Fejlesztési Csoport regionális vezetőjeként, mely az európai és az afrikai piacért felelt.

// GyT.: Ahhoz, hogy valaki ilyen felelős pozícióban dolgozhasson családayaként, igazi, támogató háttér szükséges. Ön hogyan oldotta ezt meg?

T.-J. L.: Nos, ekkor már két kislány édesanyjaként kellett felelős döntést hoznom, ebben a férjem nagyon sokat segített. Nélküle ez nem sikerülhetett volna! Együtt határoztunk úgy, hogy belevágok ebbe a sok utazással, nemzetközi feladatkörrel járó munkába. Imádtam! Rengeteg emberrel találkozhattam a világ minden tájáról, megismerhettem az ABB gyárait Európában, Kínában, az Egyesült Államokban, Indiában és még számos egyéb helyen. Nagyon jó kapcsolatokat sikerült építenem a cégcsoporton belül, igazán nagy kihívás volt. Amikor egy-egy új területre kerültem, szükségem volt arra, hogy elég bátor legyek, és belevágjak, mert ha nincs is elég tapasztalatod azon a területen, amelyet elkezdesz, nagyon sokat segíthetnek a kapcsolatok, amelyeket korábban kialakítottál.

Az ABB-s karrieremben tehát mindig újabb és újabb területek következtek, új feladatokat kaptam, tanultam, és időről időre lehetőséget kaptam arra, hogy haladjak tovább, egészen a magyarországi, jelenlegi pozíciómig.

// GyT.: Említette, hogy a férje nagyon támogató, de mégis hogyan alkalmazkodott a magánélete, a családja ahhoz, hogy különböző országokba szólította a munka, most pedig még egy idegen országba is költöztek?

T.-J. L.: Egészen a múlt évig Finnországban, egy kisvárosban, Vaasában éltünk, onnan utaztam szerte a világba. Ez az első olyan alkalom, hogy családdal országot váltottunk. Korábban én azért már kipróbáltam magam többször ilyen helyzetben, diákként az USA-ban, Spanyolországban, gyakornokként Kínában. A döntés közös volt a férjemmel, aki egyébként valóban nagyon támogató

leg a későbbiekben további költözésről lenne szó –, hiszen egy sor dologban nagyon sok a hasonlóság a két ország között. Így inkább a kisvárosból egy fővárosba való váltás volt a nagyobb kihívás.

// GyT.: Visszatérve a karrierjére, Magyarországon a mérnöki szakmát választani nőként még ma sem számít megszokottnak, idő kell, mire egy munkahelyen egy nőt elfogadnak ebben a szerepben, és a tudása alapján ítélik meg. Mi a tapasztalata ezzel kapcsolatban? Jelentett valaha nehézséget a szakmaiságának elfogadtatása?

T.-J. L.: Őszintén szólva, nekem nem volt semmilyen rossz élményem, sőt azt tapasztaltam, hogy bizonyos helyzetekben előnyt jelentett, hogy nő vagyok – ez a magyarországi tartózkodásomra is igaz. Ha egy szoba tele van férfakkal, és csak egyetlen nő van – úgy vettem észre –, mindenki igyekszik „jól viselkedni”. Egyébiránt hiszek benne, hogy legyél akár nő vagy férfi, az a jó, ha teret kap a sokszínűség.

// HÁLA A FEJLESZTŐKNEK, MÉRNÖKÖKNEK, KOMOLY KIHÍVÁSOKKAL TELI PROJEKTEKET IS KÉPESEK VAGYUNK VÉGHEZVINNI EBBŐL A KIS ORSZÁGBÓL. //

társ az élet minden területén, így a karrieremben is. Ez a változás az elején kicsit sokszerű volt, a gyerekeknek otthagyni az iskolát, a barátokat, elhagyni az otthonunkat. Amikor azonban eljöttünk látogatóba tavaly nyáron, láttuk, hogy milyen gyönyörű ez a város, együtt kerestünk házat magunknak, így mire ideköltöztünk, már tudtuk, hogy minden rendben lesz. Azt hiszem, hogy Finnországból Magyarországra jönni talán a lehető legjobb „első lépés” – ha eset-

Minden nő más, másként éli meg ezeket a helyzeteket, ám én úgy vélem, hogy ezek a problémák sokszor belülről fakadnak, és nem kívülről jönnek. Ha sokat foglalkoznék azzal, mit gondolnak a férfiak arról, hogy mérnök és vezető vagyok nő létemre, akkor elképzelhető, hogy számomra is problémát okozna mindez. Ha mégis adódik olyan helyzet, amikor a női mivoltomból fakadóan bizonytalan vagyok, egyvalami mindig segíteni szokott: megkérdezem magamtól, vajon

mit tenne ebben a helyzetben egy férfi. A válasz általában az, hogy nem gondolkodna ennyit egy kérdésen. Ezt teszem én is: megfontoltan, ám gyorsan döntök.”

// GyT.: Magyarországnak mi a szerepe a nemzetközi ABB-ben?

T.-J. L.: Magyarország része az európai régióknak, amely egy komoly csomópontja a vállalatnak, ugyanakkor az ABB térképén Magyarország egy kis országnak számít, ha összehasonlítjuk a vállalat olyan szereplőivel, mint a svéd, a svájci, a finn, a lengyel vagy a cseh. A magyar ABB leginkább értékesítéssel foglalkozik, de nagyon erős helyi mérnöki csapattal is rendelkezünk. Hála a fejlesztőknek, mérnököknek, komoly kihívásokkal teli projekteket is képesek vagyunk véghezvinni ebből a kis országból.

// GyT.: Az ABB rengeteg fejlesztését tekintve van az irányokban jól körülhatárolható preferencia?

T.-J. L.: Mindegyik terület nagyon fontos, de a digitalizáció az általános trend, ez minden egyes specifikus területen jelentkezik. Az elmúlt pár évben a robotika terén volt egy nagy robbanás, így ez a leginkább látható vonal; mind világszinten, mind Magyarországon látványosak az ezen a téren elért eredmények. Szintén ismertek a megújuló energia területén született megoldások, ám ez nem jelenti azt, hogy a többi terület kutatásai, fejlesztései ne lennének fontosak, csak nincsenek ennyire szem előtt.

// GyT.: Az ABB a Paks 2 beruházás egyik beszállítója. Önnek személy szerint mi a véleménye a nukleáris energiáról és a megújuló erőforrásokról?

T.-J. L.: Jelen pozícióból, a cég lehetőségeit nézve természetesen az új nukleáris erőmű is egy nagy lehetőség azon termékek vonatkozásában, amelyeket ehhez szállíthatunk. Ugyanakkor nagyon fontosnak tartom a fejlesztéseket és a haladást a megújuló energiák tekintetében, rengeteget fejlődött ez a terület. Ezeknek az energiáknak – legyen szó napról, szélről vagy bármilyen egyébről – a tárolása azonban még nincs azon a szinten, hogy egyedüli megoldást jelenthessenek. Így azt gondolom, hogy jelenleg a nukleáris és a megújuló energiákra egyaránt szükségünk van.

// GyT.: Az ABB olyan területen tevékenykedik, amely meghatározza a jövőt. Ezzel kapcsolatban sok különböző forgatókönyv ismert. Ön milyen képet vizionál?

T.-J. L.: Született optimistaként egy finn mondás jut eszembe, melynek szabad fordítása: „a tűz jó szolgál, de rossz mester”. Ez számomra azt jelenti, hogy a mesterséges intelligencia nagyon jó szolgálatot tehet, de nem lehet az egyetlen megoldás. A technológiában nagyon sok pozitív potenciál lakozik, ám ezt jól kell kontrollálnia az embernek. A mesterek tehát mi vagyunk.

■ Kárpáti Judit

Nuremberg, 5 – 7 June 2018

Become an exhibitor now:
smthybridpackaging.com